

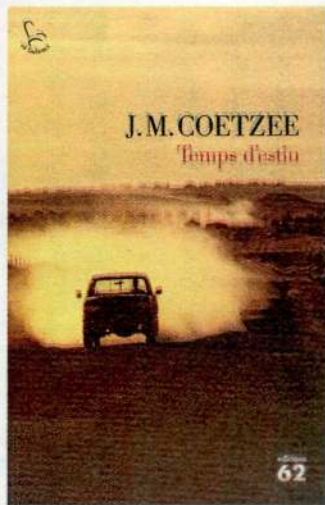
La tria per Andreu Loncà

ZONA ÀRTICA

Un article d'Enrique Vila-Matas a *El País* em va fer gràcia: sostenia amb molta substància que hi havia una altra manera de narrar i de pensar contant històries que era representada per Coetzee, novel·lista que ha escrit una tercera part de la seua biografia novel·lada de forma del tot inusual: la que es diu "Temps d'estiu" –i per Sergi Pàmies– que ha publicat un nou llibre de contes que ja vaig valorar. Aquesta nova manera de narrar era una mena de zona àrtica on les brúixoles es tornen folles: les agulles giren embogides. Una mena d'intel·ligència narrativa distinta. L'article era un exemple de llibel: carregava contra els que pretenien seguir "els cànons anteriors a la guerra de Cuba". Alguns escriptors necessiten crear-se el seu espai: Vila-Matas és d'aquests.

Entre Coetzee, i aquesta part final de la trilogia, intitulada en català "Temps d'estiu", que reivindiquen molts escriptors per la manera nova d'enfocar una biografia, i els contes mínims de Sergi Pàmies en què la pròpia biografia hi emergeix finalment, és ben clar que hi ha una nova i frondosa horta narrativa –estic pensant, metafòricament, en la frondosa, humida i verdíssima horta del baix Segre– en què els camins entre la ficció i la biografia s'entrecreuen amb tota franquesa, en què l'assaig hi treu el cap amb tota naturalitat. És una nova zona àrtica, segur, en què la vella convenció narrativa queda anul·lada, i se n'enceta una de nova: la que es comença a concretar a partir dels llibres nous de Coetzee i de Pàmies i de Vila-Matas.

Per un altre costat, per ajudar el lector, entre les novel·les que no cal llegir-se –aquelles que es poden llençar directament al pou, a la bassa o la claveguera– hi ha la nova novel·la, d'una planura mental i retòrica, simplement desèrtica, de Neus Canyelles dita "La novel·la de Dickens". Agafada amb l'entusiasme dels neòfits que cerquen troballes noves en un paisatge post-industrial desolat, vaig començar a llegir aquesta novel·lista. Vaig insistir, vaig prosseguir, vaig imaginar la possibilitat, fins i tot, d'escriure'n un article. "La novel·la de Dickens" és plana, planíssima. Inconsistent. Oblidable. A les antípodes de la zona àrtica que adés comentava.

LLIBRES.

Títol: "Temps d'estiu"

Autor: J. M. Coetzee

Editorial: Edicions

62